

O ZNAKOVIMA VREMENA....

joi, 09 aprilie 2020

I o povratku domovima, selima, ku ama..

Živimo u vremenu prepunom znakova. Ve danima mi u ušima odzvanjaju rije i velikog teologa i profesora Tomislava Ivan i a o znakovima vremena. Sve je došlo naglo, sve ovo što se doga a upravo sada, što živimo svi, u svojim domovima, selima, gradovima, državi, kontinentu, svijetu…. A odzvanjaju mi u ušima i rije i nedavno otišlog lupa kog župnika, Marijana Tjinkula, da e do i teška vremena…Sigurna sam da se veliki broj nas sje a njegovih proro anskih propovijedi i stalnog opominjanja: “Budni budite…”.

Kada je po elo? Zadnjih desetak godina, možda ranije, sigurno zadnji par godina. Svi smo se žalili na žurbu, da nemamo vremena, da smo pod stresom, da imamo puno posla, da moramo raditi, zaraditi, kupiti, trošiti, i opet raditi, i sve iznova… esto smo znali i s nostalgijom govoriti kako je nekada bilo, kako nismo imali toliko toga, nismo imali sve što sada imamo (prividno, naravno!) ali da smo bili sretniji, zdraviji, svi doma i tako dalje. Da bili smo i imali smo. Bili smo zdraviji i sretniji jer smo bili zajedno. Zdraviji smo bili jer smo se kretali, pješa ili u polje, na livade, na hodo aš a. Jer radost je bila u tome kakvi smo bili, a ne u tome koliko smo imali!

A i više smo voljeli svoje domove, svoja sela, svoja polja....Da, nažalost su se tvornice zatvorile i trebalo je oti i raditi u druge zemlje. Ništa loše u tome, Bogu hvala da se imalo gdje. No, nekako je zadnjih godina po ela skoro pa mržnja protiv svega ovdje što imamo, protiv države, politi ara, doktora, da se više ne isplati istiti i raditi polja jer se ne zara uje, jer se nema koristi, polako su se po ela gasiti svjetla po ku ama i zatvarati naše porte! Neke su se zatvorile zauvijek, neke privremeno, neki pak dolazimo ponekad. Odjednom je sve bilo bolje vani, u drugim, razvijenim zemljama. Zarada, ku e, zrak, sve.... Sve užurbano, pod stresom, pritiskom velikim, nema se vremena, termini ekaju... Treba oti i, brzo, im prije....

A onda je po elo polako, prvo na dalekom Istoku, gledali smo na televiziji, a onda sve bliže nama, u Europi. I dogodilo se sasvim brzo što je moj pokojni djed Mateja govorio, kao ovjek koji je preživio Drugi svjetski rat, boj: „La da do e vreme e la da se zatvore granice u 24 sata!“. Molim dedu Mateju da mi oprost i na tom svijetu jer sam i ja bila nevjerni Toma, nisam vjerovala što mi je tada govorio. Ali dogodilo se, uprava sada! Dan za danom sve strože zabrane, zatvorene granice. I stotine tisu e ljudi koji se žele vratiti natrag, u ovu državu, sa svim njezinim nedostacima, s dobrim i manje dobrim stvarima. Žele natrag svojim rodnim mjestima, ku ama.... Gledamo kako u tu ini žene koje su uvale starije i nemo ne, odjednom su ostale na cesti i vape za pomo da se žele vratiti. Jer ne kaže se uzalud: Dome, slatki dome!

I mogu se pisati romani o ovome što sada živimo i što se doga a. Sve više i više glasova govori kako je ova lekcija bila potrebna svima nama, da postanemo svjesni koliko imamo, koliko nam je Bog dao, da u imo biti zahvalni, solidarni, da budemo svi opet zajedno oko starih ognjišta, gradina, s našim starijima. Odjednom opet imamo vremena, moramo ga imati jer se ne smijemo previše kretati. A mi smo ovdje u našim karaševskim mjestima blagoslovljeni, možemo ipak oti i u naša polja, nismo prisiljeni biti samo u stanovima kao stanovnici gradova. Boli nas što su crkve zatvorene, ali se možemo moliti zajedno, kao kad idemo pješice u Radnu ili iklovu i uz Božju pomo opet emo uskoro mo i u naše crkve.

Umjesto zaklju ka ovom lanku s nekim razmišljanjima obi nog stanovnika karaševskih sela, neka svatko od nas osvijesti koliko moramo biti zahvalni na svemu što imamo, na svemu što su nam naši stari

ostavili i nau ili pomagati jedni drugima, uvijek, a pogotovo u ovom vremenu izazova. Znakovi vremena su posvuda, a sada imamo vremena razumijeti ih!

Maria Lacchici